

Sygn. akt IV P 77/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa F. K.

przeciwko Zakład (...) S.A. w C.

o sprostowanie świadectwa pracy

1. Oddała powództwo
2. Zasądza od powoda F. K. na rzecz pozwanego Zakładu (...) S.A. w C. kwotę 120 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 77/16

UZASADNIENIE

Powód F. K. wniósł przeciwko Zakładowi (...) S.A. w C. o sprostowanie świadectwa pracy z 30.06.2016 r. poprzez poświadczenie w pkt. 8 wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia od 2.07.1973 r. w pełnym wymiarze etatu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że będąc zatrudniony w charakterze ślusarza faktycznie wykonywał prace stale w pełnym wymiarze czasu pracy w wydziale produkcyjnym, polegające na szepianiu poprzez spawanie elementów stalowych, dopalaniu, szlifowaniu, oczyszczaniu konstrukcji stalowych. Była to praca przy produkcji form stalowych, konstrukcji stalowych, naczep, kontenerów, wież stalowych, kafarów. Według powoda praca powyższa winna być zakwalifikowana jako praca o szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. Nr 8., poz.43 ze zm.) w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – wykaz A dział XIV poz. 12 poz. 67, dział III poz. 67 i poz. 78 załącznika do rozporządzenia.

Pełnomocnik pozwanej spółki w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego podniósł, że w związku z rozwiązaniem w dniu 30.06.2016 r. umowy o pracę zawartej przez pozwanego z powodem w dniu 02.07.1973 r., w dniu pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy w którym zawarł wszystkie niezbędne informacje zgodnie z art. 97 § 2 Kodeksu pracy, w tym m.in. rodzaj wykonywanej przez powoda pracy w okresie zatrudnienia, wskazując, iż powód wykonywał pracę ślusarza. Przez cały okres zatrudnienia, powód, pracował na stanowisku ślusarza w wydziale produkcyjnym (montażowym) wykonując prace ślusarskie, później od kwietnia 2015 sprawując również obowiązki brygadzysty. Powód nigdy podczas całego okresu zatrudnienia w pozwanym zakładzie

pracy, nie wykonywał pracy spawacza. Wykonywana przez powoda praca, w żadnym razie nie jest pracą, którą można zakwalifikować jako praca w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z zm.) w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zatrudnienie w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze to wykonywanie pracy w warunkach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Nadto praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy przez 8 godzin dziennie jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar - czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Praca wykonywana w szczególnych warunkach nie może być zlepkiem kompilacją czynności opisywanych w oddzielnych punktach wykazu C . Również podobieństwo wykonywanych prac nie świadczy, iż daną pracę można zakwalifikować do pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił co następuje :

Powód F. K. był zatrudniony w Zakładzie (...) S.A. w C. od 2.07.1973 r. do 30.06.2016 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza.

(dowód : akta osobowe powoda cz. C świadectwo pracy k.2).

W dniu 1.07.2016 r. powodowi doręczono świadectwo pracy z 30.06.2016 r. z informacją w pkt. 8 wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze „nie dotyczy”.

(dowód : akta osobowe powoda cz. C świadectwo pracy k.2).

Powód pismem z 7.07.2016 r., które wpłynęło do pozwanego zakładu pracy w dniu 8.07.2016 r. , wniósł o sprostowanie świadectwa pracy poprzez poświadczenie w pkt. 8 wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia od 2.07.1973 r.

(dowód : akta osobowe , cz. C , k. 5).

Pozwana spółka pismem z 14.07.2016 r. doręczonym powodowi 18.07.2016 r. odmówiła sprostowania świadectwa pracy powódki, albowiem pracodawca nie znajduje podstaw uznania wykonywanej przez powoda pracy, jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

(dowód : akta osobowe , cz. C , k. 6).

Powód w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce pracował na wydziale montażowym P-3, na stanowisku ślusarza i wykonywał pracę polegającą na składaniu, szepianiu krótkimi spawami elementów stalowych, przytrzymywaniu szepianych elementów, dopalaniu, szlifowaniu, gradowaniu, oczyszczaniu konstrukcji stalowych oraz ich transporcie w pełnym wymiarze czasu pracy. W pozwanym zakładzie oprócz wydziału montażowego był dział krajalni, dział spawalniczy, malarnia, dział mechaniczny. Powód nie pracował typowo przy spawaniu.

(dowód: zeznania świadków k.51-54, C. B. od 00:25:53 do 01:04:54, R. K. od 01:04:54 do 01:04:54, H.K. od 01:04:54 do 01:52:09, J.M. od 01:52:09 do 02:21:29, B. W. od 02:21:29 do 02:28:02, M. K. od 02:28:22 do 02:40:09, R.S. B. od 02:40:09 do 02:50:18).

Sąd zważył co następuje :

Stosownie do przepisu art. 97 § 2¹ k.p. pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo do wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Treść świadectwa pracy została uregulowana w przepisie art. 97 § 2 k.p. oraz w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. Wskazany w wyżej wymienionych przepisach katalog informacji zamieszczanych w świadectwie pracy jest katalogiem zamkniętym. Oznacza to, że pracodawca nie powinien zamieszczać w świadectwie pracy innych informacji niż wymienione w art. 97 § 2 zdanie 1 k.p. i § 1 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia (tak: A. K. w Pracy i Zabezpieczeniu Społecznym z 2001 r. nr 12, s.21-25)

Konieczność sprostowania świadectwa pracy zachodzi wówczas, gdy jego treść nie odpowiada rzeczywistości. W trybie właściwym do sprostowania świadectwa pracy nie można domagać się zmiany kwalifikacji prawnej faktów i zdarzeń, objętych treścią świadectwa pracy np. zmiany trybu rozwiązania stosunku pracy, choćby zostało ono dokonane przez pracodawcę z naruszeniem przepisów prawa. Żądanie sprostowania świadectwa pracy w takim zakresie jest zasadne dopiero wtedy, gdy we właściwym dla takich spraw trybie zostaną uwzględnione przez sąd roszczenia pracownika w związku z bezprawnym lub naruszającym obowiązującą procedurę rozwiązaniem stosunku pracy (vide: M.Ł. w Służbie Pracowniczej z 1997 r. nr 11, s.1-7).

Stosownie do treści art. 97 § 2 k.p. w świadectwie podaje się między innymi informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Przepis § 1 ust. 1 pkt. 12 i ust. 2 rozporządzenia z 15 maja 1996 r. określa, iż w świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące również okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty jak i że wzór świadectwa pracy zawiera załącznik do rozporządzenia.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 15.12.2009 II PK 156/09, iż roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy nie wyłącza interesu prawnego w ustaleniu rzeczywistej treści stosunku pracy na podstawie art. 189 k.p.c. Świadectwo pracy jest dokumentem, który ma potwierdzać zdarzenia i czynności w znaczeniu faktycznym. Żądanie sprostowania świadectwa pracy nie jest trybem, w którym można weryfikować zgodność z prawem tych czynności.

Zdaniem sądu zgodnie z wykładnią logiczno-językową przepisu art. 97 § 2¹ k.p. sprostowanie świadectwa pracy oznacza jego poprawienie, skorygowanie nieprawdziwych lub niepełnych informacji, sprostowanie nieścisłości lub błędów.

W ocenie sądu w trybie sprostowania świadectwa pracy nie można dochodzić zmiany kwalifikacji prawnej faktów związanych z treścią łączącego strony stosunku pracy, nawet w przypadku naruszenia przez pracodawcę przepisów. Pracownik może dochodzić zaliczenia wykonywanej przez niego pracy do pracy w szczególnych, w przypadku odmiennej kwalifikacji przez pracodawcę, w trybie powództwa o ustalenie pracy w szczególnych warunkach, jeżeli ma w tym interes prawny (art. 189 k.p.c.).

W niniejszej sprawie powód dochodzi poświadczenia wykonywania pracy w szczególnych warunkach i zakwalifikowania jego pracy do pracy w szczególnych warunkach.

Rodzaj stanowiska pracy powoda i wykonywane w jego ramach czynności w przedmiotowej sprawie nie były sporne i wynikają z wiarygodnych zeznań świadków C. B., R. K., H.K., J.M., B. W., M. K., R.S. B..

Z jasnego stanowiska pozwanej spółki wynika, iż nie znajduje podstaw prawnych wynikających z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z zm.) w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do zaliczenia pracy powoda do pracy w warunkach szczególnych.

Zatem w sytuacji sporu co kwalifikacji prawnej wykonywanej przez powoda pracy, nie znajduje uzasadnienia szukanie ochrony prawnej w trybie powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, które służy innemu celowi tj. poprawie

jego błędów czy niedokładności. W powyższych okolicznościach powodowi przysługuje ochrona prawna w drodze powództwa o ustalenie pracy w szczególnych warunkach, w sytuacji istnienia interesu prawnego lub bezpośrednio w trybie powództwa o świadczenie tj. o przyznanie wcześniejszej emerytury, w trybie odwołania od decyzji właściwego organu emerytalnego.

Sąd jest związany żądaniem pozwu i nie może orzekać ponad żądanie.

Pełnomocnik powoda w toku postępowania nie wykazała interesu prawnego w ewentualnym dochodzeniu ustalenia wykonywania przez powoda pracy w szczególnych warunkach. Ponadto powód, z uwagi na osiągnięcie wieku sześćdziesięciu lat, nie ma interesu prawnego w ustaleniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach w celu uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, bowiem może dochodzić przed organami ZUS a następnie przed sądami właściwymi w sprawach ubezpieczeń społecznych świadczenia tj. przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

W doktrynie prawa i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż powód nie ma interesu prawnego w powództwie o ustalenie (art. 189 k.p.c.), jeżeli przysługuje mu roszczenie o świadczenie a postępowanie sądowe o ustalenie nie może zmierzać jedynie do uzyskania dowodów, które mają być podstawą uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por.: Sąd Najwyższy Izba Pracy postanowienie z 10-06-2014 III PK 15/14; postanowienie SN - Izba Pracy z 06-11-2013 III PK 36/13; postanowienie SN 2012-01-19 I PK 108/11; postanowienie SN z 2005-04-06 II PK 324/04; postanowienie SN z 2003-09-25 I PZ 63/03; wyrok SN z 2003-09-19 II UK 70/03).

Brak interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. w wytoczeniu powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy wynika w takim przypadku z tego, że organ rentowy samodzielnie ustala okresy przebyte w ubezpieczeniu i inne przesłanki warunkujące nabycie prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, bowiem całość postępowania dotyczącego nabycia prawa do świadczeń z tytułu ubezpieczenia społecznego należy do tego organu zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I UK 245/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 57).

Dodać należy też, iż zgodnie z utrwalony orzecznictwem Sądu Najwyższego aby zaliczyć pracę do pracy w szczególnych warunkach musi się ona znajdować się w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z zm.) i być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powód wykonywał w czasie pracy różne czynności nie tylko spawanie czy wycinanie, czy też tylko szlifowanie lub tylko ostrzenie.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w wyroku Izby Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 26 marca 2013 r., I UK 549/12, że każda praca określana jako praca w warunkach szczególnych musi odpowiadać jednemu konkretnemu punktowi działu wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie określa rodzaju pracy świadczonej w szczególnych warunkach zestawienie różnych prac przewidzianych w różnych działach i pod różnymi pozycjami wykazu. Nie jest pracą w warunkach szczególnych praca na stanowisku na którym każda z wykonywanych czynności przypisana jest innej pozycji wykazu-załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Praca wykonywana w szczególnych warunkach nie może być zlepkiem, kompilacją czynności opisywanych w oddzielnych punktach wykazu. Ostatecznie praca na stanowisku niewymienionym w wykazie prac wykonywanych w szczególnych warunkach nie jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, która uprawnia do wcześniejszej emerytury, choćby wykonywane były na tym stanowisku różne czynności przypisane pracom w takich warunkach, lecz dla innych stanowiskach.

Nie jest uzasadnione pozbawienie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach pracowników, których pełny wymiar czasu pracy wypełnia wykonywanie nie jednego ale kilku rodzajów pracy w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), lecz nie jest możliwe uznanie za wykonywaną w szczególnych warunkach pracy, której charakter i czynności nie wypełniają w całości żadnej z prac wymienionych w załączniku do rozporządzenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania sąd oddalił powództwo o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy w pkt. 8

O kosztach procesu sąd orzekł na zasadzie przepisu art. 98 k.p.c. i w zw. z § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805) zasądzając od powoda na rzecz pozwanej spółki 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.